

EL GOL

*Casarse, formar una família,
acceptar tots els fills que
venguin, mantenir-los en
aquest món insegur i, més
encara, fins i tot guiar-los
una mica, és per a mi el més
gran que un home pot lograr*

Franz Kafka

Una pel·lícula presentada al Festival de Valladolid i que no du camí de ser estrenada a Palma serà projectada al Centre de Cultura aquest mes de desembre. *Vete a saber* és el títol de la realització, obra de Jacques Rivette. Del més nou al més vell. Així, com a pel·lícula estel·lar de les festes de Nadal, oferirem Casablanca, perquè sí, perquè no cansa.

William Wyler haguera complert cent anys. Hem programat *Vacaciones en Roma*, per celebrar-ho i per retre homenatge a tan polifacètic personatge –director, productor, actor i escriptor– que tot i desenvolupar la seva carrera professional als Estats Units havia nascut a Mulhouse, població dins aquesta porció de terra europea denominada Alsàcia, en èpoques adscrita políticament a Alemanya i d'altres a França.

El cicle del mes, emperò, és dedicat a Claude Chabrol. De fet tindrà continuïtat durant el mes de gener. Aquest mes de desembre les pel·lícules projectades seran *Les cousins* (1959), *Le boucher* (1969), *Une affaire des femmes* (1988) i *La cérémonie* (1995). Cinema del bo, del que veritablement omple el gavatx dels més exigents a través d'una mostra que abasta l'època primera, quan el director no tenia encara 30 anys, fins a una de les seves darreres realitzacions.

Si algun tret ha romàs inalterable a la societat des del temps més antics ha estat la família, si més no en els dominis de la considerada cultura i civilització cristiana del món occidental. Les forma exterior ha sofert transformacions en adaptacions naturals a les diferents èpoques, però el bessó de la qüestió ha estat sempre el mateix, l'organització d'un grup en el qual s'hi ubica per natura la procreació. És aquest un tema de debat que presenta milers de visions diferents. En alguns casos és considerat

com un fenomen inherent a la raça humana i d'altres és entès com una manifestació altament conservadora que impedeix l'evolució de l'espècie cap a fórmules més avançades. Era Skinner qui parlava del creixent afèbliment de la família. Una opinió.

Al cinema, fidel reproduïdor dels tics i dels tacs de la vida humana, hi trobam nombroses manifestacions i models variats de la família, en funció de l'època, de la situació geogràfica i de les diferents cultures. Fins i tot alguns directors han fet créixer projectes al seu voltant. Ettore Scola titulà així una producció l'any 1987 en què ens ofereix el delit de la presència, sempre agraiada a la pantalla, de Vittorio Gassman o de Fanny Ardant, avui convertida en Callas. En un entorn més proper, Alberto Closas i Maria José Alfonso ens obrien les portes de la seva lloriguera, l'any 1965, tot enaltint un dels valors franquistes de moda, sota l'enunciat de *La familia y uno más*.

Però no només el cinema vol ser notari o valedor de la importància social de la família. Coincidirem fàcilment si deim que la parella constitueix inevitablement l'embrió a partir del qual es desenvolupa el grup que ha d'esdevenir família. Per això altres sectors que acaparen l'atenció de les grans masses volen expressar igualment la seva opinió. El darrer en refermar el seu recolzament ha estat el món del futbol. Com pot una revista de cinema no parlar de futbol? Segurament que Almodóvar ja ho té enregistrat per algun dels seus propers films o que si el Sporting de Gijón dugués una trajectòria més triomfal també José Luis Garcí el recuperaria per a plasmar en alguna escena una imatge tan plàstica i poètica alhora com aquesta que ara s'usa tan sovint del golejadore que besa l'aliança quan ha aconseguit el seu més preuat trofeu: el gol.